

Султанътъ, като видѣлъ размирицитѣ на българския народъ, излѣзълъ отъ Цариградъ и тръгналъ изъ България да разпита, защо българитѣ се бунтуватъ. Въ всички градове султанътъ билъ посрещнатъ тържествено отъ народа. Българскитѣ първенци били повикани и разпитани отъ султана. Всички му казали, че българския народъ не ще вече грѣцки владици, не иска грѣцка книга и грѣцко училище.

Народътъ моли султана да даде право на българитѣ да си поставятъ единъ църковенъ екзархъ, който да управлява църквитѣ и манастиритѣ на българитѣ въ цѣлата царщина. Народътъ самъ да си избере владицитѣ.

Султанътъ се завърналъ и казалъ на грѣцкия патрикъ, че българитѣ искатъ екзархъ и народни владици. Патрикътъ не се съгласилъ.

Щомъ се научили за това, българитѣ изпратили въ Цариградъ пратеници да кажатъ на султана, че тѣ вече нѣма да търпятъ. На много мѣста грѣцкитѣ владици били извадени отъ конацитѣ имъ и изпждени отъ българскитѣ градове.

Най-сетне султанътъ, като видѣлъ, че българитѣ не ще се смирятъ, а може да направятъ и бунтъ противъ царството му, съгласилъ се и издалъ на народа ферманъ (царска заповѣдь), съ която далъ позволение на българитѣ да си избератъ екзархъ и да си наредятъ своя народна църква.

Тази султанска заповѣдь зарадвала всички българи. Въ Цариградъ отишли народни представители отъ Мизия, Тракия и Македония, избрали български екзархъ и наредили самостоятелна българска църква презъ 1872 г.